

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 1093: Lại Hành Bồ Thí, Lại Có Thể Viên Dung

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 096)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Lại hành bồ thí, lại có thể viên dung.】

Bồ thí là sự tương, chư Phật Bồ Tát các Ngài làm những gì? Điểm này chư vị cần phải biết, Phật Bồ Tát hoàn toàn là đang làm bồ thí, Lục độ thấy đều là bồ thí.

Trong bồ thí có ba loại lớn: có tài bồ thí, pháp bồ thí, vô úy bồ thí. Trì giới, nhẫn nhục là vô úy bồ thí; tinh tấn, thiền định, bát nhã là pháp bồ thí. Cho nên nếu quý vị hỏi, chư Phật Bồ Tát ở trong mười pháp giới, các Ngài làm những gì? Một chữ “Bồ thí” liền bao trùm tất cả rồi, bồ thí cũng dường hết thấy chúng sanh, các Ngài chính là làm sự việc này.

Bồ thí mà không chấp trước vào “Không”, lại có thể viên dung, viên dung chính là không chấp trước vào “Có”; nếu như chấp trước vào “Có”, thì liền không viên dung. Đó cũng chính là cái gọi là hành bồ thí mà không chấp tướng, chúng ta thường giảng là “Tam luân thể không”: Không chấp trước có Ta (ngã), [cho rằng có] Ta có thể bồ thí; cũng không chấp trước có Người (nhân), [cho rằng có] người tiếp nhận sự bồ thí của Ta, các Ngài không chấp vào cái tướng này; cũng không chấp trước vào Vật mà mình đem bồ thí. Ba phương diện này thấy đều không chấp trước, thì gọi là Tam luân thể không. Cho nên các Ngài ngày ngày hành bồ thí, thời thời khắc khắc hành bồ thí, tâm của các Ngài thanh tịnh, trong tâm thật sự giống như không có chuyện gì, dường như chưa từng làm việc gì, đây chính là điều thường nói “Tác nhi vô tác” (Làm mà không làm). “Tác” (làm) là hành bồ thí, “vô tác” (không làm) là viên dung, tâm địa vô cùng thanh tịnh, không nhiễm một mảy trần. “Tác nhi vô tác, vô tác nhi tác” (Làm mà không làm, không làm mà làm), chúng ta phải học điều này. Học được điều này thì lợi ích quá đồ to lớn!

Chỗ lợi ích to lớn này, tâm lượng của chúng ta rất nhỏ nên chẳng dám nhận! Thí dụ như nói phước báo lớn đến rồi, mời quý vị đi làm Tổng thống, [quý vị liền nói:] “Việc này không được đâu, tôi làm không được, tôi không dám nhận.” Thực ra mà nói, đây vẫn là chuyện nhỏ. Cho quý vị phát một món tài lộc lớn, tài sản bỗng chốc đến mấy chục triệu, mấy trăm triệu, [quý vị liền thấy] như vậy là quá nhiều rồi, tôi không thể tiếp nhận. Phàm phu chúng ta là như vậy đó, một chút xíu nhỏ nhỏ liền rất mãn nguyện rồi, đây chẳng phải là bậc đại nhân vật.

Học Phật, là phải học cái tâm rộng lớn của Phật, việc mà Phật phải làm là tận hư không, biến pháp giới, lẽ nào mới một chút xíu đã thỏa mãn rồi sao? Như thế là không thể được.

Cho nên, hành bố phải viên dung, viên dung phải hành bố. Hành bố chính là có thứ lớp, bất luận là sự việc gì, cũng đều có trình tự, có thứ lớp, có trước có sau. Những điều này, kỳ thực mà nói, đều xoay quanh một chữ “Duyên”. Phật và đại Bồ Tát ở trong Lục đạo, Thập pháp giới hiện thân thuyết pháp, thấy đâu tại nơi duyên. Duyên chín muồi rồi, thì các Ngài liền hiện thân; duyên chưa chín muồi, thì các Ngài chờ đợi.

Thực ra mà nói, duyên ở phương này chưa chín muồi, nhưng duyên ở phương khác đã chín muồi rồi, Phật Bồ Tát ở trong hư không pháp giới ứng hóa, có thể nói là không có một phút một giây nào là gián đoạn, vĩnh viễn không gián đoạn.